

Załącznik nr 1 do Raportu okresowego ELQ S.A.

Wyciąg z zasad (polityki) rachunkowości przyjętej Zarządzeniem Zarządu nr 3 z dnia 2 stycznia 2024 roku.

1.1. Miejsce prowadzenia ksiąg rachunkowych

Księgi rachunkowe ELQ S.A. prowadzone i przechowywane są przez :

Biuro Rachunkowe - KPDA Polska Sp. z o.o., 40-101 Katowice, ul. Chorzowska 108, NIP: 6762308188

1.2. Określenie roku obrotowego i wchodzących w jego skład okresów sprawozdawczych

Rokiem obrotowym dla jednostki jest rok kalendarzowy rozpoczynający się 1 stycznia, a kończący się 31 grudnia. Księgi rachunkowe zamyka się na dzień kończący rok obrotowy.

Księgi rachunkowe zamyka się na dzień kończący rok obrotowy.

W skład roku obrotowego wchodzić śródroczne okresy sprawozdawcze, którymi są kolejne miesiące kalendarzowe.

1.3. Technika prowadzenia ksiąg rachunkowych

Księgi rachunkowe prowadzone są przy użyciu komputera z wykorzystaniem oprogramowania wspomagającego ich prowadzenie.

Program komputerowy stosowany w jednostce zabezpiecza powiązanie poszczególnych zbiorów stanowiących księgi rachunkowe w jedną całość odzwierciedlającą dziennik i księgę główną. Dziennik umożliwia uzgodnienie jego obrotów z obrotami zestawienia obrotów i sald kont księgi głównej.

W świetle art. 20 ust. 1 ustawy o rachunkowości, do ksiąg rachunkowych okresu sprawozdawczego należy wprowadzić, w postaci zapisu, każde zdarzenie, które nastąpiło w tym okresie sprawozdawczym. Z kolei w myśl art. 23 ust. 2 ustawy o rachunkowości, zapis księgowy powinien zawierać co najmniej:

- datę dokonania operacji gospodarczej,
- określenie rodzaju i numer identyfikacyjny dowodu księgowego stanowiącego podstawę zapisu oraz jego datę, jeżeli różni się ona od daty dokonania operacji,
- zrozumiały tekst, skrót lub kod opisu operacji, z tym że należy
- posiadać pisemne objaśnienia treści skrótów lub kodów,
- kwotę i datę zapisu,

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

- oznaczenie kont, których dotyczy.
- Ewidencja księgowa na kontach księgi głównej spełnia następujące zasady:
 - zasadę podwójnego księgowania,
 - systematycznego i chronologicznego prowadzenia ewidencji na kontach księgi głównej,
 - odnośnie zapisów w dzienniku: zasadę chronologicznego ujęcia zdarzeń, kolejną numerację, ciągłość liczenia sum zapisów i umożliwienie jednoznacznego powiązania ze sprawdzonymi i zatwierdzonymi dowodami księgowymi.

Szczegóły dotyczące systemu przetwarzania danych, wykazu zbiorów danych tworzących księgi rachunkowe na komputerowych nośnikach danych, zasady przechowywania i archiwizowania zgodne są z polityką bezpieczeństwa danych.

Księgi rachunkowe jednostki obejmują:

- dziennik i konta księgi głównej służące do chronologicznego i systematycznego ujęcia wszystkich zdarzeń i operacji gospodarczych,
- konta ksiąg pomocniczych.

Konta ksiąg pomocniczych prowadzi się dla:

- środków trwałych,
- wartości niematerialnych i prawnych,
- środków trwałych w budowie,
- inwestycji,
- zapasów,
- rozrachunków z odbiorcami i dostawcami,
- rozrachunków publicznoprawnych,
- rozrachunków z pracownikami,
- pozostałych rozrachunków,
- środków pieniężnych,
- rozliczeń międzyokresowych kosztów,
- rozliczeń międzyokresowych przychodów,
- operacji sprzedaży,
- operacji zakupu,
- pozostałych przychodów operacyjnych,
- przychodów finansowych,
- kosztów operacyjnych,

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

- pozostałych kosztów operacyjnych,
- kosztów finansowych,
- rezerw,
- odpisów amortyzacyjnych,
- ewidencji szczegółowej dla potrzeb VAT,
- innych istotnych dla jednostki składników aktywów i pasywów

Kontrola dowodów księgowych

Wprowadzona została kontrola dowodów księgowych. Dowody księgowe obejmuje się kontrolą merytoryczną, formalną i rachunkową, której celem jest sprawdzenie legalności, rzetelności i prawidłowości zdarzeń i operacji gospodarczych wyrażonych w tych dowodach.

Kontrola merytoryczna polega na sprawdzeniu, czy dane zawarte w dokumencie są zgodne z zamówieniem, umową, zleceniem i obowiązującymi przepisami oraz sprawdzeniu, czy wyrażona w dowodzie operacja gospodarcza jest celowa z punktu widzenia ekonomicznego jednostki.

Kontrola merytoryczna dokonywana jest przez:

- Pracowników Spółki w zakresie celowości zdarzenia, jakie dokumentuje dowód księgowy oraz prawidłowości merytorycznej;
- Osoby upoważnione do wprowadzenia danych do ksiąg rachunkowych w zakresie poprawności udokumentowania zdarzenia pod względem zgodności z przepisami prawa.

Kontrola formalna polega na stwierdzeniu zgodności formy i elementów dokumentu w szczególności zgodności z wymogami wobec dowodów księgowych określonymi w art. 20, 21 i 22 ustawy o rachunkowości oraz przepisach dotyczących podatku od towarów i usług (VAT). Kontrolę dokonuje osoba upoważniona do wprowadzenia dokumentu do ksiąg rachunkowych.

Kontrola rachunkowa polega na sprawdzeniu poprawności sposobu ujęcia w księgach (dekretacja) oraz potwierdzenie wykonania tej czynności podpisem osoby odpowiedzialnej za te wskazania. Dekretacja na dokumentach księgowych wskazująca sposób ujęcia w księgach może nastąpić odręcznie lub automatycznie w przypadku gdy dany rodzaj dowodu jest zawarty w dowodzie księgowym.

Osoby sprawdzające dowód księgowy powinny na znak wykonania tych czynności zamieścić swoje podpisy na dowodzie.

1.4. Metody i terminy inwentaryzowania składników majątkowych.

Metody inwentaryzowania składników majątkowych

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

W jednostce mogą wystąpić następujące metody przeprowadzania inwentaryzacji:

- 1) spis z natury,
- 2) potwierdzenie sald,
- 3) weryfikacja danych księgowych.

1. Inwentaryzacja w drodze spisu z natury polega na przeprowadzeniu zliczenia i zapisania ilości rzeczowych składników majątku oraz ustalenia drogą oględzin ich jakości. Przedmiotem inwentaryzacji tą drogą mogą być:

- gotówka w kasie,
- papiery wartościowe,
- środki trwałe w eksploatacji,
- środki trwałe dzierżawione, obce oraz postawione w stan likwidacji, a fizycznie nielikwidowane,
- towary w magazynach, własne i będące własnością innych jednostek,
- maszyny i urządzenia wchodzące w skład środków trwałych w budowie,
- inne rzeczowe składniki majątku.

O wynikach spisu z natury składników aktywów będących własnością obcych jednostek powiadamia się te jednostki.

2. Inwentaryzacja w drodze potwierdzenia sald polega na uzyskaniu od kontrahentów pisemnych informacji o stanie środków, kredytów i rozrachunków widniejących w ich księgach rachunkowych. W ten sposób mogą być inwentaryzowane stany następujących aktywów i pasywów:

- aktywów finansowych zgromadzonych na rachunkach bankowych lub przechowywanych przez inne jednostki (w tym środków pieniężnych),
- kredytów bankowych,
- salda należności,
- salda zobowiązań,
- salda udzielonych i otrzymanych pożyczek,
- powierzone innym jednostkom własne składniki majątku, za wyjątkiem znajdujących się w posiadaniu jednostek świadczących usługi pocztowe, transportowe, spedycyjne i składowania.

Nie wymagają pisemnego potwierdzenia salda:

- rozrachunki z osobami fizycznymi oraz podmiotami gospodarczymi nieprowadzącymi ksiąg rachunkowych,
- rozrachunki objęte powództwem sądowym lub postępowaniem egzekucyjnym,
- należności i zobowiązania wobec pracowników,
- rozrachunki z tytułów publicznoprawnych.

3. Inwentaryzacja w drodze weryfikacji polega na ustaleniu prawidłowego i realnego stanu ewidencyjnego sald aktywów i pasywów niepodlegających spisowi z natury lub uzgodnieniu. Dokonuje się jej poprzez porównanie sald aktywów lub pasywów

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

z właściwymi dokumentami i realiami istniejącymi na określony dzień. Tym rodzajem inwentaryzacji obejmuje się w jednostce:

- środki trwałe, do których dostęp jest znacznie utrudniony,
- wartości niematerialne i prawne,
- środki trwałe w budowie oraz inwestycje w obcych środkach trwałych,
- środki trwałe wydzierżawione,
- aktywa finansowe (udziały lub akcje, inne aktywa finansowe),
- dostawy w drodze,
- należności sporne i wątpliwe,
- rozliczenia międzyokresowe kosztów,
- kapitały,
- rezerwy,
- zobowiązania z tytułu dostaw niefakturowanych,
- rozrachunki publicznoprawne,
- zobowiązania wobec pracowników,
- fundusze specjalne,
- roszczenia z tytułu niedoborów i szkód,
- dane podlegające wykazaniu w sprawozdaniach finansowych, a wynikające z ewidencji na kontach pozabilansowych,
- inne składniki aktywów i pasywów, jeżeli przeprowadzenie ich spisu z natury lub uzgodnienie z przyczyn uzasadnionych nie było możliwe.

Terminy inwentaryzowania składników majątkowych

1. Ustala się następującą częstotliwość inwentaryzowania składników majątkowych:

a) co 4 lata (w związku z tym, że składniki majątkowe znajdują się na terenie strzeżonym):

- środki trwałe,
- maszyny i urządzenia wchodzące w skład środków trwałych w budowie,

b) corocznie:

- zapasy towarów, znajdujących się w strzeżonych składowiskach i objętych ewidencją ilościowo-wartościową,
- pozostałe składniki aktywów i pasywów.

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

2. Ustala się, z uwzględnieniem częstotliwości określonej w punkcie 1 następujące terminy inwentaryzacji:

a) na dzień bilansowy każdego roku sprawozdawczego inwentaryzuje się:

- aktywa pieniężne,
- kredyty bankowe,
- papiery wartościowe,
- składniki aktywów i pasywów, których stan ustala się w drodze weryfikacji,

b) w ostatnim kwartale roku sprawozdawczego:

- środki trwałe,
- środki trwałe w budowie
- towary,
- salda należności,
- salda zobowiązań,
- salda udzielonych i otrzymanych pożyczek,
- powierzone innym jednostkom własne składniki majątku, za wyjątkiem znajdujących się w posiadaniu jednostek świadczących usługi pocztowe, transportowe, spedycyjne i składowania,
- aktywa objęte wyłącznie ewidencją ilościową,
- aktywa będące własnością innych jednostek.

Inwentaryzację przeprowadza się również w przypadkach:

- zmiany osoby materialnie odpowiedzialnej,
- na dni, w których wystąpiły wypadki losowe lub inne przyczyny, w wyniku których nastąpiło naruszenie stanu składników majątku.

Szczegółowe terminy inwentaryzacji poszczególnych składników aktywów i pasywów oraz skład zespołów spisowych ustala się w odrębnym zarządzeniu zarządu jednostki.

Rozliczenie inwentaryzacji

Wartość każdego składnika aktywów i pasywów zliczona i wyceniona w procesie inwentaryzacji jest porównywana z danymi wynikającymi z ksiąg rachunkowych. Różnice powstałe w wyniku porównania tych danych są wyjaśniane i rozliczne oraz ujmowane w księgach roku obrotowego, którego inwentaryzacja dotyczy.

2. OBOWIĄZUJĄCE METODY WYCENY AKTYWÓW I PASYWÓW ORAZ USTALANIA WYNIKU

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

FINANSOWEGO

Zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 3 pkt i ust. 5 oraz art. 10 ust. 1 pkt 2, a także rozdziału ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 Nr 152 poz. 1223, z późniejszymi zmianami), zwanej dalej Ustawa o Rachunkowości, ustala się następujące zakładowe metody wyceny aktywów i pasywów w sposób ciągły (w okresie wieloletnim), nie rzadziej niż na koniec roku obrotowego i na każdy inny dzień bilansowy zakładając, że nie występuje zagrożenie możliwości kontynuacji działalności Spółki.

2.1. Obowiązujące zasady wyceny aktywów i pasywów

Zasady ewidencji środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych

Za środki trwałe uznaje się:

- grunty (w tym prawo wieczystego użytkowania gruntów),
- budynki,
- obiekty inżynierii lądowej i wodnej,
- maszyny, urządzenia,
- środki transportu,
- inne przedmioty

kompletne i zdane do użytku w momencie przyjęcia do używania, o przewidywanym okresie używania dłuższym niż rok, przeznaczone na własne potrzeby lub do oddania w używanie na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze.

Istotną wartość początkową środka trwałego wyznacza kwota 10.000 zł. Wszystkie składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych, których wartość początkowa przekracza kwotę 10.000 zł, zalicza się do środków trwałych podlegających amortyzacji na zasadach ogólnych.

Składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych, których cena jednostkowa nie przekracza 3.500 zł, nie są zaliczane w księgach rachunkowych do środków trwałych, lecz ich wartość odnosi się bezpośrednio w koszty zużycia materiałów w miesiącu oddania do używania.

Składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych o wartości przekraczającej 3.500 zł do wartości nieprzekraczającej 10.000 zł zalicza się do środków trwałych podlegających jednorazowej amortyzacji pod datą przyjęcia do używania.

Wszystkie środki trwałe podlegających amortyzacji na zasadach ogólnych amortyzuje się metodą liniową.

Odpisów amortyzacyjnych dokonuje się począwszy od pierwszego miesiąca następującego

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

po miesiącu, w którym środek trwały przyjęto do używania.

Składniki majątku o przewidywanym okresie użytkowania krótszym niż rok i o wartości początkowej niższej niż dolna wartość środków trwałych niskocennych zalicza się do kosztów materiałów.

Każdy środek trwały, z wyjątkiem środków trwałych niskocennych, jest klasyfikowany zgodnie z Klasyfikacją środków Trwałych **{KŚT}**.

Wszystkie obce środki trwałe użytkowane przez jednostkę na podstawie umowy, która ma charakter tzw. leasingu finansowego, są wprowadzane do ewidencji środków trwałych i amortyzowane zgodnie z zasadami przyjętymi dla własnych środków trwałych.

Za wartości niematerialne i prawne uznaje się nabyte, nadające się do gospodarczego wykorzystania w dniu przyjęcia do używania:

- prawa majątkowe, autorskie prawa majątkowe, licencje, koncesje, prawa do: projektów, wynalazków, patentów, znaków towarowych, wzorów zdobniczych lub użytkowych,
- koszty prac rozwojowych zakończonych wynikiem pozytywnym,
- wartość firmy,
- know-how

o przewidywanym okresie użytkowania dłuższym niż rok, wykorzystywane na potrzeby związane z prowadzoną działalnością gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze.

Za prace rozwojowe zakończone wynikiem pozytywnym uważa się prace prowadzone na własne potrzeby jednostki, o ile spełniają one warunki określone w art. 33, ust. 2 Ustawy o Rachunkowości.

Wartość początkowa środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej to:

- w przypadku nabycia w drodze **kupna** - kwota należna sprzedającemu, powiększona o koszty związane z zakupem, naliczone do dnia przekazania środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej do używania (w tym koszty transportu, załadunku, wyładunku, ubezpieczenia w drodze, montażu, opłaty notarialne, skarbowe, odsetki, prowizje, różnice kursowe, cło, akcyzę, itp.), pomniejszona o podatek od towarów i usług podlegający zwrotowi na podstawie odrębnych przepisów;
- w przypadku **wytworzenia** we własnym zakresie jest to koszt wytworzenia, za który uważa się wartość zużytych składników rzeczowych i usług obcych, kosztów wynagrodzeń za pracę wraz z narzutami i inne koszty dające się zaliczyć do wartości wytworzonych środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych. Do kosztu wytworzenia nie zalicza się kosztów ogólnych zarządu, kosztów sprzedaży, pozostałych kosztów operacyjnych i finansowych oraz kosztów nadmiernych braków, nadmiernego zużycia robocizny i innych zasobów w trakcie budowy, montażu lub ulepszenia środków trwałych i dostosowania do używania;
- w razie nabycia w drodze spadku lub darowizny lub w inny nieodpłatny sposób

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

wartość początkową środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej stanowi cena sprzedaży takiego samego lub podobnego przedmiotu z dnia nabycia, chyba że umowa darowizny albo umowa o nieodpłatnym przekazaniu określa tę wartość w niższej wysokości. Za cenę rynkową uważa się cenę stosowaną w danej miejscowości w obrocie składnikami tego samego rodzaju, gatunku z uwzględnieniem ich stanu technicznego i stopnia zużycia.

W przypadku trudności w ustaleniu kosztu wytworzenia środka trwałego jego wartość początkową ustala biegły rzeczoznawca z uwzględnieniem cen rynkowych z dnia przekazania składnika do użytkowania.

Podstawowym narzędziem ewidencyjnym środków trwałych jest Księga inwentarzowa środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, prowadzona w odrębnym systemie informatycznym z podziałem na grupy środków trwałych.

Księga inwentarzowa środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych obejmuje m.in. następujące pozycje:

- numer inwentarzowy odrębny dla każdego obiektu, datę przyjęcia na stan, numer dowodu, rodzaj dowodu, rok budowy (nabycia),
- nazwę środka trwałego,
- symbol klasyfikacji rodzajowej środka trwałego, wartość początkową,
- zmiany wartości następujące w okresie użytkowania, roczną stopę amortyzacji,
- roczną i miesięczną kwotę amortyzacji,
- umorzenie dotychczasowe,
- wartość netto,
- datę wycofania z użytkowania i numer dowodu,

Umorzenie

Odpisów amortyzacyjnych od ujawnionych środków trwałych nieobjętych dotychczasową ewidencją dokonuje się od miesiąca następującego po miesiącu wprowadzenia ich do ewidencji.

Kwoty rocznych odpisów amortyzacyjnych (umorzeniowych) ustala się:

- metodą liniową drogą systematycznego rozłożenia wartości początkowej danego środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej na przewidywane lata jego użytkowania, proporcjonalnie do upływu czasu w równych ratach,
- spółka nie stosuje odrębnych stawek dla amortyzacji bilansowej i podatkowej.

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

Odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe dokonywane są w celu uwzględnienia utraty wartości środków trwałych na skutek ich używania lub upływu czasu.

Podstawę dokonywania odpisów amortyzacyjnych (umorzeniowych) stanowi aktualny plan amortyzacji, określający stawki i kwoty rocznych odpisów poszczególnych środków trwałych. Kwoty rocznych odpisów amortyzacyjnych (umorzeniowych) ustala się drogą systematycznego, planowego rozłożenia jego wartości początkowej na ustalony okres amortyzacji, proporcjonalnie do upływu czasu. Podstawą sporządzenia planu są zasady określone zgodnie z ustawą o rachunkowości uwzględniające przewidywany okres ekonomicznej przydatności środków trwałych.

Poprawność przyjętych do planu amortyzacji okresów używania i innych danych jest przez jednostkę okresowo weryfikowana. Ustalone drogą weryfikacji nowe stawki amortyzacyjne stosuje się w następnym roku obrotowym.

Wartość początkowa i dotychczas dokonywane od środków trwałych odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe mogą, na podstawie odrębnych przepisów, ulegać aktualizacji wyceny. Ustalona w wyniku aktualizacji wyceny wartość księgowa netto środka trwałego nie powinna być wyższa od jego wartości godziwej, której odpisanie w przewidzianym okresie jego dalszego używania jest ekonomicznie uzasadnione (art. 31 ust. 3) Ustawy o Rachunkowości

Odpisy aktualizujące, dotyczące środków trwałych, których wycena została zaktualizowana na podstawie odrębnych przepisów, zmniejszają odniesione nakapitał (fundusz) z aktualizacji wyceny różnice spowodowane aktualizacją wyceny. Nadwyżkę odpisu nad różnicami z aktualizacji wyceny zalicza się do pozostałych kosztów operacyjnych,

Wycena środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych

Środki trwałe i wartości niematerialne i prawne wycenia się według cen nabycia lub kosztów wytworzenia, lub wartości przeszacowanej (po aktualizacji wyceny) pomniejszonych o odpisy amortyzacyjne, a także o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości zgodnie z postanowieniami art. 31 ust. 1 Ustawy o Rachunkowości. Cena nabycia obejmuje cenę powiększoną o cło -w przypadku nabycia środka trwałego lub wartości niematerialnych i prawnych z importu oraz o nie podlegający odliczeniu podatek akcyzowy, pomniejszoną o rabaty i upust. Natomiast koszt wytworzenia środka trwałego obejmuje koszty bezpośrednio wpływające na jego wartość oraz uzasadnioną część kosztów pośrednich. Ponadto, wartość początkową środka trwałego powiększają koszty jego ulepszenia polegającego na przebudowie, rozbudowie, modernizacji

„lub rekonstrukcji i powodującego, że wartość użytkowa tego środka po zakończeniu ulepszenia przewyższa posiadaną przy przyjęciu do używania wartość użytkową mierzoną okresem używania, zdolnością wytwórczą

, jakością produktów uzyskiwanych przy pomocy ulepszanego środka trwałego.

Dodatkowo cenę nabycia oraz koszt wytworzenia zwiększają koszty obsługi zobowiązań zaciągniętych na zakup rzeczowych aktywów trwałych (art. 28 ust. 8 Ustawy o Rachunkowości) do czasu ich oddania do użytkowania, takie jak:

- prowizje od kredytów i pożyczek

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

- odsetki od kredytów i pożyczek
- różnice kursowe od pożyczek i kredytów zarówno dodatnie, jak i ujemne.

Wycena pozostałych aktywów i pasywów

Środki trwałe w budowie wycenia się w wysokości ogółu kosztów pozostających w bezpośrednim związku z ich nabyciem lub wytworzeniem pomniejszonych o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Do wydatków związanych z ewidencją środków trwałych w budowie zalicza się koszty:

- nabycia gruntów i innych składników majątku trwałego oraz koszty ich budowy i montażu,
- opłat z tytułu użytkowania gruntów i terenów w okresie budowy środków trwałych oraz z tytułu uzyskanych lokalizacji pod budowę,
- odszkodowań za dostarczenie obiektów zastępczych i przesiedlenie osób z terenów zajętych na potrzeby budowy środków trwałych,
- napraw i remontów wykonanych przed przekazaniem środka trwałego do użytkowania ,
- dokumentacji projektowej,
- badań geologicznych oraz pomiarów geodezyjnych,
- przygotowania terenu pod budowę,
- nadzoru autorskiego, inwestorskiego i generalnego wykonawcy,
- ubezpieczeń majątkowych budowanych środków trwałych,
- odsetek, prowizji i różnic kursowych od kredytów i pożyczek za okres realizacji środków trwałych w budowie,
- inne bezpośrednio związane ze środkami trwałymi w budowie.

Zaliczki na poczet środków trwałych, środków trwałych w budowie wykazuje się w wartości nominalnej, tj. kwot przekazanych dostawcom na poczet dokonanych zamówień.

Inwestycje - zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. 17 Ustawy o Rachunkowości, są to aktywa nabyte w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych wynikających z przyrostu wartości tych aktywów, uzyskania z nich przychodów w formie odsetek, dywidend (udziałów w zyskach) lub innych pożytków, w tym również z transakcji handlowej, a w szczególności aktywa finansowe oraz te nieruchomości i wartości niematerialne i prawne , które nie są używane przez jednostkę, lecz zostały nabyte w celu osiągnięcia tych korzyści.

Inne aktywa finansowe - są to aktywa pieniężne , instrumenty kapitałowe wyemitowane przez inne jednostki, a także wynikające z kontraktu prawo do otrzymania aktywów pieniężnych lub prawo do wymiany instrumentów finansowych z inną jednostką na korzystnych warunkach (Ustawa o Rachunkowości art.3 ust.14pkt 24).Do aktywów finansowych zaliczamy:

- nabyte udziały i akcje
- nabyte dłużne papiery wartościowe
- należności z tytułu udzielonych pożyczek inne aktywa finansowe

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

Przez aktywa pieniężne - zgodnie z art. 3 ust 1 pkt 25 Ustawy o Rachunkowości -rozumie się aktywa w formie krajowych środków płatniczych, walut obcych i dewiz. Do aktywów pieniężnych zalicza się również aktywa finansowe, w tym w szczególności naliczone odsetki od aktywów finansowych.

Przez instrumenty finansowe - zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 23 Ustawy o Rachunkowości rozumie się kontrakt , który powoduje powstanie aktywów finansowych u jednej ze stron i zobowiązania finansowego albo instrumentu kapitałowego u drugiej ze stron pod warunkiem ,że z kontraktu zawartego między dwiema lub więcej stronami jednoznacznie wynikają skutki gospodarcze.

Długoterminowe inwestycje w nieruchomości wycenia się w wysokości ogółu kosztów pozostających w bezpośrednim związku z ich nabyciem lub wytworzeniem , pomniejszonych odpisy amortyzacyjne oraz odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Cena nabycia i koszt wytworzenia długotrwałych inwestycji w nieruchomości obejmuje również koszt obsługi zobowiązań zaciągniętych w celu ich finansowania za okres budowy, montażu i przystosowania. Cenę nabycia lub koszt wytworzenia inwestycji powiększają koszty jej ulepszenia.

W przypadku przeznaczenia do likwidacji, wycofania z używania lub innych przyczyn powodujących trwałą utratę wartości długoterminowych inwestycji w nieruchomości dokonywany jest odpis aktualizujący ich wartość w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych.

Amortyzacja jest dokonywana metodą liniową. Przy ustalaniu okresu amortyzacji i rocznej stawki amortyzacyjnej uwzględnia się okres ekonomicznej użyteczności.

Stosuje się następujące roczne stawki amortyzacyjne dla podstawowych inwestycji w nieruchomości:

- budynki, lokale i obiekty inżynierii lądowej i wodnej -2,5%
- urządzenia techniczne i maszyny -10%
- pozostałe środki trwałe -20%

Grunty, w tym prawo wieczystego użytkowania gruntu, nie są amortyzowane.

Zapasy towarów, określane są zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. 19 Ustawy o Rachunkowości, mianem rzeczowych aktywów obrotowych. Wycenia się według cen nabycia lub kosztów wytworzenia nie wyższych od ich cen sprzedaży netto na dzień bilansowy.

Materiały podstawowe są wykorzystywane do produkcji. Stanowią one surowiec bądź część składową wyrobu gotowego. Materiały te ujmuje się w ewidencji ilościowo-wartościowej w cenie nabycia i odpisuje w koszty w chwili przekazania do zużycia.

Materiały pomocnicze są wykorzystywane w ogólnej działalności jednostki, np. paliwo, części zapasowe maszyn i urządzeń, materiały biurowe. W momencie zakupu wartość materiałów pomocniczych odnosi się bezpośrednio w koszty. Nie prowadzi się ich ewidencji bilansowej.

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

Każdy obrót materiałowy wiąże się z przychodem i rozchodem materiałów. Przychód materiałów polega na ich fizycznym przyjęciu ilościowym lub ilościowo- wartościowym na stan magazynu. Przychód można podzielić na zewnętrzny i wewnętrzny. Dowodem potwierdzającym przyjęcie materiału z zewnątrz i jego przekazanie do magazynu jest dowód PZ (przyjęcie materiału). Dowód ten powinien być zaopatrzony m.in. w datę i miejsce przychodu, w ilości lub/i cenę dostarczonego artykułu, dokładnie oznaczenie indeksowe itd.

Rozchód towarów z magazynu w przypadku prowadzenia ewidencji według cen rzeczywistych wycenia się w drodze szczegółowej identyfikacji rzeczywistych cen

- w przypadku gdy materiały zostały nabyte w ściśle określonym celu, niezależnie od daty ich zakupu (art. 34 ust. 4). W pozostałych przypadkach stosuje się metodę „pierwsze weszło pierwsze zeszło” (FIFO).

Rozchód materiałów z magazynu następuje w przypadku przekazania materiałów do produkcji (zużycie), sprzedaży, wydania do przerobu zewnętrznego lub zwrotu dostawcy na skutek np. reklamacji. Dowodem potwierdzającym rozchód materiału do zużycia na cele produkcji jest dokument RW- rozchód wewnętrzny. Natomiast w przypadku sprzedaży, reklamacji itp. Jednostka wystawia dokument WZ-wydanie zewnętrzne materiału.

Produkcja w toku obejmuje koszty związane z wytwarzaniem, które na koniec okresu rozliczeniowego nie zostały jeszcze zakończone i wymagają dalszego nakładu pracy i środków w następnych okresach. Produkcję w toku ewidencjonuje się w księgach rachunkowych na koncie zespołu 5 „Koszty działalności podstawowej”.

Wycena według bezpośrednich kosztów wytworzenia

Wycena produkcji w toku według bezpośrednich kosztów wytworzenia oznacza, że koszty bezpośrednie są rozliczane zarówno na produkcję w toku, jak i na wyroby gotowe, natomiast koszty pośrednie - tylko na wyroby gotowe.

Dokonując wyceny produkcji w toku według kosztu wytworzenia, należy kierować się art. 28 ust. 3 ustawy o rachunkowości. Na mocy tego przepisu koszt wytworzenia produktu obejmuje koszty pozostające w bezpośrednim związku z danym produktem oraz uzasadnioną część kosztów pośrednio związanych z wytworzeniem tego produktu. Są to koszty, które zostały odniesione na konto 5 "Koszty działalności podstawowej".

Ewidencja przyjęcia do magazynu wyrobów gotowych wycenionych wg rzeczywistego kosztu wytworzenia polega na przeniesieniu kosztów wytworzenia wyrobów z konta zespołu 5 „Produkcja działalności podstawowej” (Ma) na konto zespołu 6 „Wyroby gotowe” (Wn).

W księgach rachunkowych operacje gospodarcze związane z ewidencją wyrobów

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

przebiegają następująco:

1. Przyjęcie wyrobów z produkcji do magazynu według stałej ceny ewidencyjnej:
 - Wn konto 6 "Wyroby gotowe w magazynie";
 - Ma konto 58 "Rozliczenie produkcji".
2. Przeksięgowanie rzeczywistego kosztu wytworzenia produktów gotowych na konto 58, na koniec okresu rozliczeniowego:
 - Wn konto 58 "Rozliczenie produkcji";
 - Ma konto 5 "Koszty działalności podstawowej".

Należności stanowią składnik aktywów jednostki. Wycenia się w kwocie wymagającej zapłaty, z zachowaniem zasady ostrożności, czyli po uwzględnieniu odpisów aktualizujących ich wartość. Do należności krótkoterminowych, stanowiących część aktywów obrotowych jednostki, kwalifikuje się wszystkie należności z tytułu dostaw i usług, niezależnie od umownego terminu ich zapłaty oraz pozostałych tytułów „wymagalne w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego, z wyłączeniem tych należności, które spełniają warunki zaliczenia do aktywów finansowych. Do należności długoterminowych zaliczamy należności z tytułu dostaw i usług powyżej jednego roku.

Na dzień bilansowy należności w walutach obcych wycenia się według kursu kupna stosowanego w tym dniu przez bank, z którego usług jednostka korzysta, nie wyższym od kursu średniego ustalonego dla danej waluty na ten dzień przez **NBP**.

Różnice kursowe od należności wyrażanych w walutach obcych powstałe na dzień ich wyceny i przy zapłacie zalicza się odpowiednio: ujemne do kosztów finansowych i dodatnie do przychodów finansowych.

Kierownik jednostki podejmuje decyzję, o wysokości odpisu po zapoznaniu się ze stanem spraw i możliwością płatniczą dłużnika.

Odpisów aktualizujących dokonuje się na należności, których ściagalność jest wątpliwa.

Odpisów aktualizujących wartość należności dokonuje się uwzględniając stopień prawdopodobieństwa ich zapłaty stosując następujące zasady:

- co najmniej w wysokości należności nieobjętej gwarancją lub innym zabezpieczeniem należności, zgłoszonej likwidatorowi lub sędziemu komisarzowi w postępowaniu upadłościowym, od należności od dłużników postawionych w stan likwidacji lub stan upadłości,
 - w pełnej wysokości należności, od należności od dłużników w przypadku oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego,
 - co najmniej do wysokości niepokrytej gwarancją lub innym zabezpieczeniem należności, od należności kwestionowanych przez dłużników oraz z których zapłatą
- Polityka rachunkowości ELQ S.A.**

dłużnik zalega , a według oceny sytuacji majątkowej i finansowej dłużnika spłata należności w umownej kwocie nie jest prawdopodobna,

- w wysokości tych kwot, do czasu ich otrzymania lub odpisania, od należności stanowiących równowartość kwot podwyższających należności, w stosunku do których uprzednio dokonano odpisu aktualizującego,
- w wysokości wiarygodnie oszacowanej kwoty odpisu ,w tym także ogólnego, na nieściągalne należności od należności przeterminowanych lub nieprzeterminowanych o znacznym stopniu prawdopodobieństwa nieściągalności, w przypadkach uzasadnionych rodzajem prowadzonej działalności lub strukturą odbiorców.

Odpisane należności umorzone, przedawnione lub nieściągalne zmniejszają dokonane uprzednio odpisy aktualizujące ich wartość , zaliczając je w części dotyczącej odsetek do kosztów finansowych, a w pozostałych przypadkach -do pozostałych kosztów operacyjnych.

W przypadku ustania przyczyny, dla której dokonano odpisu aktualizującego wartość należności dokonuje się odpisu odwrotnego przywracając tym samym ich pierwotną wartość.

Odpisu aktualizującego należności dokonuje się :

- w przypadku należności przeterminowanych od 90-180 dni odpis w wysokości 50% salda takich należności,
- w przypadku kontrahentów spóźniających powyżej 180 dni odpis w pełnej wysokości salda należności (100%).

Udzielone pożyczki wycenia się w kwocie wymagającej zapłaty, z zachowaniem zasady ostrożności, czyli do kwoty głównej dolicza się należne odsetki za okres objęty sprawozdaniem finansowym, choćby nie stały się jeszcze wymagalne. Wartość udzielonych pożyczek korygują odpisy aktualizujące ich wartość.

Krajowe środki pieniężne w kasie i na rachunkach bankowych wycenia się w ciągu roku według wartości nominalnej, a w przypadku lokat na rachunkach bankowych wraz z naliczonymi odsetkami.

Środki pieniężne w walutach obcych w ciągu roku wycenia się według wartości nominalnej przeliczonej na walutę polską po kursie kupna lub sprzedaży banku, z którego usług korzysta jednostka. Rozchód środków pieniężnych z rachunków dewizowych oraz kasy walutowej wyceniany jest wg:

-metody „pierwsze weszło -pierwsze **wyszło**”(FIFO)

Na dzień bilansowy środki pieniężne wyceniane są według wartości nominalnej przeliczonej na walutę polską po kursie średnim NBP obowiązującym w tym dniu.

Różnice kursowe dotyczące środków pieniężnych w walutach obcych:

- ujemne - zalicza się do kosztów finansowych

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

- dodatnie - zalicza się do przychodów finansowych

Weksle obce ujmuje się w księgach rachunkowych w ich wartości nominalnej. Różnice z dyskonta odnosi się na przychody finansowe w momencie przyjęcia dokumentów.

Rezerwy na straty i zobowiązania wycenia się w uzasadnionej, wiarygodnie oszacowanej wartości.

Rezerwy tworzone są:

- pewne lub o dużym stopniu prawdopodobieństwa - przyszłe straty lub zobowiązania, których kwotę można w sposób wiarygodny oszacować, a w szczególności na stratę z tytułu udzielonych gwarancji, poręczeń, operacji kredytowych lub skutków toczącego się postępowania sądowego;
- przyszłe zobowiązania spowodowane restrukturyzacją, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów jednostka jest zobowiązana do jej przeprowadzenia lub zawarto w tej sprawie wiążące umowy, a plany restrukturyzacji pozwalają w sposób wiarygodny oszacować wartość tych przyszłych zobowiązań;
- jako bierne rozliczenia międzyokresowe, np. z tytułu napraw i przeglądów gwarancyjnych;

Rezerwy są tworzone w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych, kosztów finansowych lub strat nadzwyczajnych, w zależności od okoliczności, z których strata wynika.

Rezerwa zmniejsza powstanie straty lub zobowiązania, na które została utworzona, zaś niewykorzystane rezerwy (z uwagi na ustanie lub zmniejszenie ryzyka strat, na które zostały utworzone) rozwiązuje się na dobro kont pozostałych przychodów operacyjnych, przychodów finansowych lub zysków nadzwyczajnych.

Pod pojęciem rezerw rozumie się zarówno tzw. rezerwy klasyczne tworzone na podstawie art. 35d ustawy o rachunkowości i księgowane na koncie „8” Rezerwy, jak i rezerwy w postaci biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów tworzone na podstawie art. 39 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy i księgowane na koncie "Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów".

Rezerwy klasyczne

W myśl ustawy o rachunkowości, rezerwy te tworzy się w uzasadnionej, racjonalnie oszacowanej wysokości na przypadające na dany okres, ale jeszcze nieponiesione koszty, na znane jednostce ryzyko związane z operacjami w toku i grożące z tego tytułu straty i skutki innych zdarzeń. Nie tworzy się rezerw na tzw. ogólne ryzyko operacyjne.

Rezerwy w postaci biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów

Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów tworzy się na pokrycie przewidywanych kosztów, które nie zostały jeszcze poniesione, ale są związane z już osiągniętymi przychodami lub okresem rozliczeniowym. Są to kwoty ujęte w kosztach danego okresu, dla których zobowiązania powstaną w przyszłych okresach sprawozdawczych. Tworzenie ich jest konsekwencją stosowania obowiązującej w rachunkowości zasady współmierności kosztów i przychodów oraz zasady memoriału.

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

Wycena i inwentaryzacja biernych rozliczeń międzyokresowych na dzień bilansowy

Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów wycenia się nie rzadziej niż na dzień bilansowy w uzasadnionej, wiarygodnie oszacowanej wielkości. Zasadę wyceny bilansowej stosuje się również do biernych rozliczeń ujętych po raz pierwszy w księgach rachunkowych, ponieważ bierne rozliczenia kosztów należy tworzyć przez cały rok obrotowy, w momencie wystąpienia przyczyny do ich utworzenia.

Wartość (wycena) biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów

Koszty napraw gwarancyjnych/serwisowych sprzedanych towarów powinno się oszacować na podstawie danych o sprzedaży towarów objętych gwarancjami/serwisami oraz na podstawie danych o awaryjności tych produktów w poprzednich okresach (min. 2 zamknięte okresy sprawozdawcze). Wartość rezerwy jest szacowana w oparciu o wskaźnik napraw serwisowych. Do wyliczenia wskaźnika poza w/w parametrami jest brany pod uwagę wzrost wartości kosztów napraw w okresach przyszłych spowodowanych inflacją.

Udziały (akcje) własne wycenia się według cen nabycia.

Zobowiązania z tytułu dostaw i usług w walucie polskiej wycenia się w kwocie wymagającej zapłaty, czyli do kwoty głównej zobowiązań dolicza się odsetki wynikające z otrzymanych od kontrahentów not odsetkowych.

Na dzień bilansowy zobowiązania z tytułu dostaw i usług w walucie krajowej wycenia się wg wartości nominalnej.

Zobowiązania z tytułu dostaw i usług w walucie obcej na dzień bilansowy wycenia się po średnim kursie ustalonym dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski na ten dzień.

Zobowiązania z tytułu dostaw i usług zalicza się w całości, niezależnie od umownego terminu ich zapłaty, do zobowiązań krótkoterminowych. Pozostałe zobowiązania dzieli się na długo- i krótkoterminowe, stosując następujące kryteria:

- ich część lub całość, która wymaga zapłaty w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego, zalicza się do zobowiązań krótkoterminowych,
- ich część lub całość, która wymaga zapłaty powyżej 12 miesięcy od dnia bilansowego, zalicza się do zobowiązań długoterminowych,

Kredyty bankowe wycenia się w kwocie wymagającej zapłaty, czyli do kwoty głównej kredytu dolicza się narosłe, niespłacone odsetki za okres objęty sprawozdaniem finansowym, choćby nie stały się jeszcze wymagalne.

Kredyty bankowe wyrażone w walucie obcej wycenia się na dzień bilansowy w kwocie wymagającej zapłaty, przeliczonej na walutę polską po kursie średnim NBP obowiązującym w tym dniu.

Zobowiązania finansowe, których uregulowanie zgodnie z umową następuje drogą wydania aktywów finansowych innych niż środki pieniężne lub wymiany na instrumenty finansowe, wycenia się według wartości godziwej.

Kapitały oraz pozostałe aktywa i pasywa wycenia się według wartości nominalnej.

Wycena aktywów i pasywów wyrażonych w walutach obcych na dzień bilansowy:

- po obowiązującym na ten dzień średnim kursie ustalonym dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski.

W ciągu roku obrotowego:

- pozostałe operacje wycenia się po obowiązującym średnim kursie NBP z dnia poprzedzającego dzień przeprowadzenia operacji, chyba że w zgłoszeniu celnym lub innym wiążącym jednostkę dokumencie ustalony został inny kurs.

Zasady wyceny zobowiązań warunkowych

Zobowiązanie warunkowe jest możliwym zobowiązaniem, które powstaje na skutek zdarzeń przeszłych i którego istnienie zostanie potwierdzone dopiero w przyszłości w momencie wystąpienia niepewnych zdarzeń (nad którymi jednostka nie ma pełnej kontroli). Zobowiązaniem warunkowym może być również obecne zobowiązanie jednostki, które powstaje na skutek przeszłych zdarzeń i którego nie

można wycenić wystarczająco wiarygodnie lub nie jest prawdopodobne, aby wypełnienie tego zobowiązania spowodowało wypływ środków zawierających w sobie korzyści ekonomiczne. W zawiązku z tym zobowiązanie takie nie jest prezentowane w bilansie, ale jest opisywane w dodatkowych informacjach i objaśnieniach do sprawozdania finansowego.

Przykładem zobowiązań warunkowych mogą być zobowiązania wynikające z udzielonych przez jednostkę gwarancji lub poręczeń majątkowych.

Zobowiązanie warunkowe wycenia się w wartości udzielonych gwarancji, poręczeń lub w inny sposób wiarygodnie oszacowanej wartości.

Zasady wyceny instrumentów pochodnych zabezpieczających wartość aktywów

W jednostce mogą występować pochodne instrumenty finansowe (np. terminowe kontrakty forward) charakteryzujące się następującymi cechami:

- ich wartość zależy od zmiany wartości instrumentu bazowego (stopy procentowej, kursu bazowego, kursu wymiany walut itp.),
- wydatki początkowe na ich nabycie nie występują lub są bardzo niskie,
- rozliczenie instrumentu nastąpi w przyszłości.

Kontrakty terminowe mogą być zawierane w celu zabezpieczenia się przez jednostkę przed niekorzystnymi dla niej zmianami kursów walutowych, stóp procentowych,

indeksów giełdowych.

Jednostka może stosować pochodne instrumenty zabezpieczające w celu:

- zabezpieczenia wartości godziwej, to jest ograniczenia zagrożenia wpływu na wynik finansowy zmian wartości godziwej wynikających z określonego ryzyka związanego z wprowadzonymi do ksiąg rachunkowych aktywami i zobowiązaniami finansowymi lub określoną ich częścią,
- zabezpieczenia przepływów pieniężnych, to jest ograniczenia zagrożenia wpływu na wynik finansowy zmian w przepływach pieniężnych wynikających z określonego ryzyka związanego z wprowadzonymi do ksiąg rachunkowych aktywami i zobowiązaniami, uprawdopodobnionymi przyszłymi zobowiązaniami lub planowanymi transakcjami.

Kontrakty dotyczące instrumentów finansowych uznaje się za służące ograniczeniu ryzyka związanego z aktywami lub pasywami jednostki, tj. zabezpieczeniu tych aktywów lub pasywów, jeżeli co najmniej:

- przed zawarciem kontraktu ustalono jego cel oraz określono, które aktywa lub pasywa mają zostać za pomocą tego kontraktu zabezpieczone,
- zabezpieczający instrument finansowy będący przedmiotem kontraktu i zabezpieczane za jego pomocą aktywa lub pasywa charakteryzują się podobnymi cechami, a w szczególności wartością nominalną, datą zapadalności, wpływem zmian stopy procentowej albo kursu waluty,
- stopień pewności oczekiwań dotyczących przewidywanych w wyniku kontraktu przepływów środków pieniężnych jest znaczny.

Jeżeli powyższe warunki zostały spełnione, to przy wycenie zabezpieczanych aktywów lub pasywów uwzględnia się wartość nabytych dla ich zabezpieczenia instrumentów finansowych oraz zmiany ich wartości

Pozycję zabezpieczaną może stanowić pojedynczy składnik wprowadzonych do ksiąg rachunkowych aktywów lub zobowiązań bądź niewprowadzone do ksiąg rachunkowych prawdopodobne przyszłe zobowiązania lub transakcje.

Pozycję zabezpieczaną może stanowić również grupa aktywów lub zobowiązań. Zabezpieczenie może dotyczyć jednego z czynników ryzyka zagrażającego zmianami wartości godziwej lub przepływów pieniężnych pod warunkiem, że efektywność takiego czynnika ryzyka może być efektywnie zmierzona.

Instrumenty pochodne zabezpieczające wartość aktywów wyceniane są na dzień bilansowy w wartości godziwej, jaka mogłaby zostać uzyskana, gdyby transakcja na ten dzień została całkowicie rozliczona, z tym, że wartość transakcji prezentowana jest w bilansie per saldo.

Do szczególnych zasad rachunkowości dotyczących pochodnych instrumentów finansowych, w zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale opracowania, stosuje się zasady ustalone w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych (Dz. U. Nr 149, poz. 1674 z późniejszymi zmianami).

Rezerwy i aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego

W przypadku niespełnienia przez jednostkę warunków określonych w art. 64 ust. 1 Ustawy o Rachunkowości, czyli jeżeli roczne sprawozdanie jednostki nie podlega obowiązkowi badania i ogłoszenia, jednostka nie musi ustalać aktywa i rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego.

Podatek bieżący

Na dzień bilansowy obciążenie podatkowe oblicza się na podstawie wyniku podatkowego danego roku obrotowego. Podatek wylicza się w oparciu o stawki podatkowe obowiązujące w danym roku podatkowym.

W trakcie roku obrotowego zaliczki na podatek dochodowy wpłaca się co miesiąc. Ich kwoty ujmuje się w księgach rachunkowych co miesiąc, zapisem: **Wn konto**

„8” „Podatek dochodowy”, **Ma konto „22”** „Rozrachunki budżetowe”.

Rezerwę na podatek dochodowy tworzy się w wysokości kwoty podatku dochodowego wymagającej w przyszłości zapłaty w związku z wystąpieniem

dodatnich różnic przejściowych. Przejściowe różnice dodatnie powodują zwiększenie podstawy obliczenia podatku dochodowego w przyszłości.

Podatek odroczony

Jeżeli wartość bilansowa różni się od wartości podatkowej składnika aktywów i pasywów, to ustala się odroczony podatek dochodowy. Nie stosuje się uproszczenia, o którym mowa w art. 37 ust. 10 ustawy o rachunkowości.

Zgodnie z zasadą ostrożności w przypadku braku wiarygodnie ustalonych zamierzeń jednostki co do sposobu wykorzystania aktywów lub rozliczenia zobowiązań przyjmuje się, że:

- rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego ujmuje się w najwyższej kwocie, czyli rezerwa jest tworzona od wszystkich dodatnich różnic przejściowych podlegających opodatkowaniu,
- aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego ujmuje się w najniższej kwocie, czyli do wysokości w jakiej jest prawdopodobne, że będzie można pomniejszyć przyszłe zyski podatkowe o rozpoznane ujemne różnice przejściowe.

Wartość składnika aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego podlega badaniu na utratę wartości na każdy dzień bilansowy, a w przypadku gdy spodziewane przyszłe zyski podatkowe nie będą wystarczające dla realizacji składnika aktywów lub jego części dokonuje się odpisu aktualizującego tego składnika.

Wysokość rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego ustala się przy uwzględnieniu stawek podatku dochodowego obowiązującego w roku powstania obowiązku podatkowego, to jest w roku realizacji różnic przejściowych.

Przy ustaleniu rezerwy należy uwzględnić stan rozliczeń różnicy ujemnej (o ile wystąpiła) zaksięgowanej na koncie „Aktywa z tytułu podatku odroczonego” według stanu na ostatni dzień poprzedniego roku obrotowego.

Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego ustala się w wysokości kwoty przewidzianej w przyszłości do odliczenia od podatku dochodowego w związku z ujemnymi różnicami przejściowymi, które spowodują w przyszłości zmniejszenie podstawy obliczenia podatku dochodowego oraz straty podatkowej możliwej do odliczenia, ustalonej przy uwzględnieniu zasad ostrożności.

Wysokość aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego ustala się przy uwzględnieniu stawek podatku dochodowego obowiązującego w roku powstania obowiązku podatkowego, to jest w roku realizacji różnic przejściowych.

Przy ustalaniu aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego należy uwzględnić stan rozliczeń różnicy dodatniej (o ile wystąpiła) zaksięgowanej na koncie „Rezerwa na podatek dochodowy” według stanu na ostatni dzień poprzedniego roku obrotowego.

Rezerwa na podatek dochodowy oraz aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego w bilansie wykazywane są oddzielnie. Rezerwę i aktywa można kompensować, jeżeli wystąpi tytuł uprawniający do jednoczesnego uwzględnienia przy obliczaniu kwoty zobowiązania podatkowego.

Zasady wyceny rozliczeń międzyokresowych przychodów i kosztów Rozliczenia międzyokresowe przychodów

Rozliczenia międzyokresowe przychodów, to stan na dzień bilansowy wartości nominalnej przychodów (długo-i krótkoterminowych), których realizacja następuje w okresach przyszłych. Do rozliczeń międzyokresowych przychodów zalicza się między innymi:

- ujemną wartość firmy,
- w przypadku wniesienia przez jednostkę aportu: różnicę pomiędzy wartością tego aportu (wynikającą z umowy spółki) a jego wartością netto,
- otrzymane dotacje, subwencje przeznaczone na nabycie środków trwałych,
- pobrane wpłaty lub zarachowane należności od kontrahentów za

świadczenia, które zostaną wykonane w następnym roku obrotowym,

- przewidziane do umorzenia zobowiązania do czasu uznania przez banki lub wierzycieli ugody (układu) o spłacie zobowiązań za zrealizowaną.

Rozliczenia międzyokresowe kosztów

Czynne rozliczenia międzyokresowe

W ciągu okresu sprawozdawczego przedmiotem rozliczeń międzyokresowych są między innymi:

- koszty ubezpieczeń majątkowych,
- naliczone z góry inne koszty finansowe,
- aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego,
- inne koszty dotyczące następnych okresów sprawozdawczych (prenumeraty, przedpłaty na targi itp.).

Koszty podlegające aktywowaniu na koncie rozliczeń międzyokresowych rozliczane są proporcjonalnie do upływu czasu w kolejnych okresach obrotowych, których dotyczą.

Bierne rozliczenia międzyokresowe

Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów tworzone są w wysokości prawdopodobnych zobowiązań przypadających na bieżący okres sprawozdawczy, wynikających w szczególności:

- 1) z wartości świadczeń wykonanych przez kontrahentów, których kwotę można wiarygodnie oszacować,
 - 2) z obowiązku wykonania przyszłych świadczeń wynikających z bieżącej działalności, których kwotę można oszacować, mimo że data ich powstania nie jest jeszcze znana i do których można zaliczyć m.in.:
- koszty wynagrodzeń i narzutów związanych z wynikami okresu, a wypłacanych w następnych okresach sprawozdawczych,
 - koszty badania sprawozdania finansowego i inne koszty dotyczące okresu sprawozdawczego,
 - pozostałe uzasadnione ryzykiem gospodarczym i zwyczajami handlowymi.

Bierne rozliczenia międzyokresowe prezentuje się w pasywach bilansu w pozycji B.1.3 Pozostałe rezerwy krótkoterminowe.

Ewidencja dla celów ustalenia dochodu do opodatkowania

W celu prawidłowego ustalania podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych w planie kont jednostki zostały wyróżnione konta:

- analityczne

grupujące koszty działalności podstawowej, koszty finansowe oraz pozostałe koszty

operacyjne niestanowiące kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym z jednej strony oraz grupujące przychody finansowe i pozostałe przychody operacyjne niestanowiące przychodów podatkowych lub zwolnione z opodatkowania z drugiej strony.

Ewidencja dla celów rozliczenia z urzędem skarbowym z tytułu podatku VAT

Naliczony podatek od towarów i usług VAT ewidencjonowany jest na koncie VAT naliczony.

Sprzedaż wyrobów, towarów lub innych składników majątkowych podlega księgowaniu w wartości netto na kontach przychodów ze sprzedaży. Podatek należny ewidencjonowany jest na koncie VAT należny.

Rozliczenia z Urzędem Skarbowym z tytułu VAT prowadzone są na koncie Rozliczenie z US z tytułu VAT. Saldo tego konta wykazuje na koniec każdego okresu wartość rozliczeń zgodną z deklaracją.

2.2. Zasady rozliczania niezakończonych na dzień bilansowy umów długoterminowych o usługi

Zasady ustalania przychodów i kosztów niezakończonych umów długoterminowych o usługi

Do ustalania na dzień bilansowy przychodów i kosztów niezakończonych długoterminowych umów Spółka stosuje przepisy art. 34a i 34c Ustawy o rachunkowości.

Metody ustalania przychodów i kosztów z niezakończonych umów na dzień bilansowy

Gdy umowa o usługę, w tym budowlaną, przewiduje, że cenę za tę usługę ustala się w wysokości kosztów powiększonych o narzut zysku - to przychód z wykonania niezakończonej usługi ustala się w wysokości kosztów odpowiadających wykonanej części usługi, powiększonych o narzut zysku (metoda "koszty plus").

W przypadku natomiast, gdy stopień zaawansowania niezakończonej usługi nie może być na dzień bilansowy ustalony w sposób wiarygodny, przychód ustala się w wysokości poniesionych w danym okresie sprawozdawczym kosztów, nie wyższych jednak od kosztów, których pokrycie w przyszłości przez Zamawiającego jest prawdopodobne.

Sposób ustalania stopnia zaawansowania usługi

Stopień zaawansowania usługi mierzy się jako proporcja kosztów poniesionych od dnia zawarcia umowy do dnia ustalenia przychodu w całkowitych kosztach wykonania usługi bądź też na podstawie obmiaru wykonanych prac.

Jednostka może stosować do różnych umów różne metody pomiaru stopnia zaawansowania umowy. Może również na poszczególnych etapach prac objętych jedną umową stosować różne metody pomiaru stopnia zaawansowania prac.

Stosowna metoda uzależniona jest od rodzaju podpisanej umowy.

Metoda obmiaru wykonanych prac polega na technicznym pomiarze wykonanych od rozpoczęcia umowy do dnia bilansowego prac wyrażonych w jednostkach naturalnych i wycenionych w odpowiednich cenach lub w procencie ceny umownej bądź jej składowych. Pomiarów te przeprowadzają specjaliści wewnętrzni lub zewnętrzni jednostki, posiadający odpowiednią wiedzę techniczną, stosowną do rodzaju realizowanych robót budowlanych oraz dysponujący odpowiednimi cenami lub ich ekwiwalentami.

Metoda kosztowa polega na określaniu na dzień bilansowy stopnia zaawansowania prac w takim procencie, jaki stanowi udział poniesionych od rozpoczęcia umowy do dnia bilansowego kosztów umowy w całkowitej kwocie kosztów wykonania umowy obejmującej koszty już poniesione oraz wynikające z aktualnego globalnego budżetu kosztów koszty wymagające jeszcze poniesienia dla pełnego wykonania umowy.

Ujęcie przychodów z niezakończonych długoterminowej usługi, jeżeli w miarę postępu usług są wystawiane faktury częściowe

Jeżeli w miarę postępu prac jednostka wystawiała faktury częściowe, to ustaloną w dokumencie wewnętrznym kwotę przychodów z częściowego wykonania usługi długoterminowej porównuje z sumą faktur częściowych ujętą na koncie

„Przychody ze sprzedaży II OZE”,

W sytuacji gdy przychód ustalony na bilansowy jest:

- wyższy od kwoty objętej dotychczas wystawionymi fakturami częściowymi, nadwyżkę tego przychodu nad sumą faktur częściowych dopisuje się do przychodów, zapisem: **Wn** "Inne rozliczenia międzyokresowe", **Ma** "Przychody ze sprzedaży II OZE"

W bilansie sporządzanym według załącznika nr 1 do ustawy o rachunkowości saldo **Wn** "Inne rozliczenia międzyokresowe", wykazuje się w aktywach w pozycji

B.IV. "Krótkoterminowe rozliczenia międzyokresowe".

- niższy od kwoty objętej dotychczas wystawionymi fakturami częściowymi, nadwyżkę sumy tych faktur nad przychodem przenosi się na konto rozliczeń międzyokresowych przychodów, zapisem: **Wn** "Przychody ze sprzedaży II OZE" - **Ma** "Rozliczenia międzyokresowe przychodów".

W bilansie sporządzanym według załącznika nr 1 do ustawy o rachunkowości saldo **Ma** konta "Rozliczenia międzyokresowe przychodów" wykazuje się w pasywach w pozycji B.IV.2. "Inne rozliczenia międzyokresowe".

Ujęcie kosztów z niezakończonych długoterminowej usługi, jeżeli w miarę postępu usług są wystawiane faktury częściowe

Koszty realizowanej usługi długoterminowej odnosi się w ciężar konta "Koszty działalności OZE". Po zakończeniu każdego miesiąca oraz obligatoryjnie na dzień bilansowy koszty te

przenosi się w ciężar konta "Rozliczenie kosztów działalności OZE".

W sytuacji gdy koszty ustalone w wyniku szacowania są:

- wyższe od kwoty kosztów rzeczywistych, nadwyżkę kosztów ustalonych w wyniku szacowania nad kosztami rzeczywistymi przenosi się na rozliczenia międzyokresowe kosztów bierne, zapisem: Wn konto "Rozliczenie kosztów działalności OZE", Ma konto "Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów"
- niższe od kwoty kosztów rzeczywistych, nadwyżka kosztów rzeczywistych nad kosztami ustalonymi w wyniku szacowania przenosi się na rozliczenia międzyokresowe kosztów czynne, zapisem: Wn konto "Czynne rozliczenia międzyokresowe kosztów" , Ma konto "Rozliczenie kosztów działalności OZE".

Uproszczenia w wycenie niezakończonych na dzień bilansowy umów długoterminowych

Jednostki mogą zastosować uproszczenie i nie stosować przepisów art. 34a i 34c ustawy o rachunkowości, jeżeli udział przychodów z niezakończonych usług na dzień bilansowy nie jest istotny w całości przychodów operacyjnych okresu sprawozdawczego. Powyższa zasada wynika wprost z art. 34d ww. ustawy.

Informacje wykazywane w sprawozdaniu finansowym oraz skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym należy uznać za istotne, gdy ich pominięcie lub zniekształcenie może wpływać na decyzje podejmowane na ich podstawie przez użytkowników tych sprawozdań. Nie można uznać poszczególnych pozycji za nieistotne, jeżeli wszystkie nieistotne pozycje o podobnym charakterze łącznie uznaje się za istotne.

Koszty wytworzenia długoterminowej, niezakończonej usługi na dzień bilansowy

Koszty wytworzenia niezakończonej usługi, w tym budowlanej, obejmują koszty poniesione od dnia zawarcia odpowiedniej umowy do dnia bilansowego. Koszty poniesione przed zawarciem umowy, związane z realizacją jej przedmiotu, zaliczane są do aktywów, jeżeli pokrycie w przyszłości tych kosztów przychodami uzyskanymi od zamawiającego jest prawdopodobne (por. art.34c ust.1 ustawy o rachunkowości).

Rodzaje kosztów usług długoterminowych

Bezpośrednie koszty wytworzenia dotyczące określonej umowy, do których między innymi zalicza się:

koszty fazy przygotowawcza- projektowej, jeśli jest możliwe wyodrębnienie tych kosztów i przypisanie do umowy a nie zostały one uprzednio odniesione na wynik finansowy wcześniejszych okresów;

koszty fazy realizacji umowy, takie jak:

- koszty zużycia materiałów budowlanych,
- koszty płac robotników bezpośrednio produkcyjnych z pochodnymi, łącznie z

kosztami płac nadzoru budowy,

- koszty eksploatacji maszyn i urządzeń (sprzętu) wykorzystywanych w trakcie realizacji umowy, takie jak koszty najmu lub amortyzacji, koszty przeglądów i napraw, koszty paliwa, koszty obsługi itd.,
- koszty przemieszczenia maszyn, urządzeń, materiałów, ziemi do i z miejsca budowy,
- koszty usług podwykonawców;

Szacunkowe koszty fazy posprzedażnej, jak np. rezerwa na koszty robót serwisowych, gwarancyjnych

Uzasadnioną część pośrednich kosztów wytworzenia związanych z działalnością wynikającą z umowy, zgodnie z definicją tych kosztów zawartą w art.28 ust.3

ww. ustawy.

2.3. Wybór systemu rachunku zysków i strat

W ELQ S.A. sporządza się rachunek zysków i strat w wariancie porównawczym.

Przychody ze sprzedaży i zrównane z nimi:

- Przychody ze sprzedaży produktów
- **Zmiana stanu produktów (koszt obrotów wew.)**
- Przychody ze sprzedaży towarów i materiałów
- **Koszt wytworzenia świadczeń na własne potrzeby jednostki (obroty wewnętrzne)**

-

Koszty działalności operacyjnej:

Zużycie materiałów i energii Usługi
obce
Podatki i opłaty
Wynagrodzenia
Świadczenia na rzecz pracowników Amortyzacja
Wartość sprzedanych towarów i materiałów
Pozostałe

=

Wynik na sprzedaży

Przychody netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów ustalane są na poziomie ceny sprzedaży netto, to znaczy pomniejszonej o udzielone rabaty, opusty, bonifikaty oraz

Polityka rachunkowości ELQ S.A.

str. 39

dotacje, bez VAT. Wśród przychodów osiąganych z podstawowej działalności operacyjnej wyróżnia się:

- przychody netto ze sprzedaży produktów (wyrobów gotowych, półproduktów, robót i usług),
- przychody netto ze sprzedaży towarów i materiałów.

Art. 42 ust. 2 ustawy o rachunkowości za przychód w jednostkach prowadzących działalność gospodarczą przyjmuje wyrażone w rzeczywistych cenach sprzedaży kwoty należne z tytułu sprzedaży produktów (tj. wyrobów gotowych, usług i robót), towarów i materiałów, z uwzględnieniem dotacji, opustów, rabatów i innych zwiększeń i zmniejszeń, bez podatku od towarów i usług (VAT należnego). Ustalając przychód bilansowy należy kierować się nadrzędnymi zasadami rachunkowości, takimi jak zasada wyższości treści ekonomicznej nad formą prawną, zasada memoriału, współmierności przychodów i kosztów, a także zasada ostrożnej wyceny.

Dla celów podatkowych według ogólnych zasad określonych w art. 12 ust. 3a updop oraz art. 14 ust. 1e updof, za datę powstania przychodu uważa się dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi (albo częściowego wykonania usługi), nie później jednak niż dzień wystawienia faktury albo uregulowania należności. Do przychodów nie zalicza się m.in. pobranych wpłat lub zarachowanych należności na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych (zob. art. 12 ust. 4 pkt 1 updop oraz art. 14 ust. 3 pkt 1 updof).

Do przychodów ze sprzedaży produktów nie zalicza się między innymi: otrzymanych przed dostawą wyrobów gotowych i półproduktów przedpłat i zaliczek, przekazania wyrobów gotowych z własnych zakładów wytwarzających te produkty do własnych placówek handlu detalicznego, magazynów hurtowych i zakładów gastronomicznych, zużycia produktów w postaci wyrobów gotowych i półfabrykatów na potrzeby własnej działalności statutowej, socjalnej i budowy środków trwałych.

Koszty z podstawowej działalności operacyjnej

Ustawy o rachunkowości przez koszty rozumie uprawdopodobnione zmniejszenie w okresie sprawozdawczym korzyści ekonomicznych, o wiarygodnie określonej wartości, w formie zmniejszenia wartości aktywów, albo zwiększenia wartości zobowiązań i rezerw, które doprowadzą do zmniejszenia kapitału własnego (lub zwiększenia jego niedoboru) w inny sposób niż wycofanie środków przez udziałowców lub właścicieli (art. 3 ust. 1 pkt 31 tej ustawy).

Koszty działalności operacyjnej dotyczą normalnej działalności gospodarczej określonej jednostki, o charakterze wytwórczym lub handlowym. W odniesieniu do tych kosztów zwykłej działalności operacyjnej mogą być stosowane różne kryteria klasyfikacji. Jednym z nich jest dostosowanie podziału kosztów do potrzeb ewidencyjnych. W ramach tej ewidencji najistotniejsze ze względów praktycznych są następujące kryteria

podziału kosztów: rodzaj zużytego zasobu, miejsce powstawania kosztu, możliwość przypisania do obiektu oraz związek z przychodami ze sprzedaży.

Koszty sprzedanych produktów, towarów i materiałów ujmuje się w księgach rachunkowych zgodnie z zasadami memoriału i współmierności określonymi w art. 6 ustawy o rachunkowości. W myśl zasady memoriału, w księgach rachunkowych jednostki należy ująć wszystkie obciążające ją koszty związane z osiągniętymi przychodami dotyczącymi danego roku obrotowego, niezależnie od terminu ich zapłaty. Zaś według zasady współmierności, do aktywów lub pasywów danego okresu sprawozdawczego zaliczane będą koszty lub przychody dotyczące przyszłych okresów oraz przypadające na ten okres sprawozdawczy koszty, które jeszcze nie zostały poniesione.

Ewidencję i rozliczanie kosztów prowadzi się na kontach zespołu 4 i 5.

Na kontach zespołu 4 są ujmowane koszty proste według klasyfikacji rodzajowej w podziale według wymogów sprawozdawczości finansowej, tj.:

- amortyzacja,
- zużycie materiałów i energii,
- usługi obce,
- podatki i opłaty,
- wynagrodzenia,
- ubezpieczenia społeczne i inne świadczenia,
- pozostałe koszty rodzajowe.

Podział analityczny poszczególnych grup kosztów rodzajowych następuje ze względu na cele sprawozdawczości oraz dla wyodrębnienia kosztów niestanowiących kosztów uzyskania przychodu.

W ramach zespołu 5 jednostka ujmuje koszty w podziale na działalność produkcyjną i pomocniczą oraz wyodrębnia koszty sprzedaży oraz zarządu.

Ujęcie kosztów bezpośrednich następuje od razu w ciężar konta 501/502 "Koszty działalności podstawowej". Pośrednie koszty produkcji są początkowo ujmowane na koncie 510 "Koszty wydziałowe", a następnie po zakończeniu każdego miesiąca rozliczane na odpowiednie stanowiska kosztów.

Ewidencja szczegółowa w ramach zespołu 5 jest prowadzona z uwzględnieniem poszczególnych obiektów kalkulacyjnych oraz jest dostosowana do potrzeb sprawozdawczości i analizy kosztów dla potrzeb rachunkowości zarządczej.

Koszty wydziałowe

$$K_{bz}/\Sigma K_{bz} \cdot 100\% = x\%$$

$$X\% \cdot \Sigma k_w$$

Legenda:

K_{bz}-koszty bezpośrednie na zleceniu w danym miesiącu

ΣK_{bz}- suma kosztów z danego miesiąca

Σk_w- suma kosztów wydziałowych z danego miesiąca

Koszty pomocnicze

$$K_{bz}/\Sigma K_{bz} \cdot 100\% = x\%$$

$$X\% \cdot \Sigma k_p$$

Legenda:

K_{bz}-koszty bezpośrednie na zleceniu w danym miesiącu

ΣK_{bz}- suma kosztów z danego miesiąca

Σk_p- suma kosztów pomocniczych z danego miesiąca

Wynik finansowy netto składa się z:

- wyniku ze sprzedaży,
- wyniku z pozostałej działalności operacyjnej,
- wyniku z operacji finansowych,
- wyniku z operacji nadzwyczajnych,
- obowiązkowego obciążenia wyniku finansowego z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych.

Wynik na sprzedaży ustala się odejmując od przychodów ze sprzedaży i zrównanych z

nimi koszty działalności operacyjnej.

Wynik na działalności operacyjnej ustala się dodając do wyniku na sprzedaży pozostałe przychody operacyjne i odejmując pozostałe koszty operacyjne.

Wynik na działalności gospodarczej ustala się dodając do wyniku na działalności operacyjnej przychody finansowe i odejmując koszty finansowe.

Wynik operacji finansowych stanowi różnicę między przychodami finansowymi w szczególności z tytułu dywidend (udziałów w zyskach), odsetek, zysków ze zbycia oraz aktualizacji inwestycji innych niż wymienione w art.28 ust.1 pkt 1a Ustawy o Rachunkowości, nadwyżki dodatnich różnic kursowych nad ujemnymi, a kosztami finansowymi, w szczególności z tytułu odsetek, strat ze zbycia oraz aktualizacji wartości inwestycji innych niż wymienione w art.28 ust.1 pkt.1a Ustawy o Rachunkowości, nadwyżki ujemnych różnic kursowych nad dodatnimi, z wyjątkiem odsetek, prowizji, dodatnich i ujemnych różnic kursowych, o których mowa w art. 28 ust.4 i ust.8 pkt.2 Ustawy o Rachunkowości.

Wynik zdarzeń nadzwyczajnych ustala się odejmując od zysków nadzwyczajnych straty nadzwyczajne .

Wynik brutto ustala się dodając do, bądź odejmując od wyniku na działalności gospodarczej wynik zdarzeń nadzwyczajnych.

Wynik netto ustala się odejmując od wyniku brutto obowiązkowe obciążenie wyniku finansowego.

Informacja dodatkowa

Zgodnie z wymogami ustawy o rachunkowości, wprowadzenie do sprawozdania finansowego jednostki powinno zawierać opis przyjętych zasad (polityki) rachunkowości, w tym metod wyceny i sporządzenia sprawozdania finansowego w zakresie, w jakim ustawa pozostawia jednostce prawo wyboru, oraz przedstawienie przyczyn i skutków ich ewentualnych zmian w stosunku do roku poprzedzającego (art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Dodatkowe informacje i objaśnienia powinny zawierać:

- wyjaśnienia do pozycji bilansu, rachunku zysków i strat, zestawienia zmian w kapitale (funduszu) własnym oraz rachunku przepływów pieniężnych za okresy sprawozdawcze objęte sprawozdaniem finansowym,
- proponowany podział zysku lub pokrycia straty,
- podstawowe informacje dotyczące pracowników i organów jednostki,
- inne istotne informacje dla zrozumienia sprawozdania finansowego.

2.4. Metoda sporządzania rachunku przepływów pieniężnych

W przypadku spełnienia warunków określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o rachunkowości, w powiązaniu z art. 45 ust. 3, jednostka sporządza rachunek przepływów pieniężnych metodą:

- pośrednią

2.5. Zestawienie zmian w kapitale własnym

W przypadku spełnienia warunków określonych w art. 64 ust. 1 Ustawy o Rachunkowości, w powiązaniu z art. 45 ust. 3, jednostka sporządza zestawienie zmian w kapitale własnym.

2.6. Zasada istotności

Ustala się, że dla rzetelnego i jasnego przedstawienia sytuacji majątkowej i finansowej oraz wyniku finansowego jednostki jako kwoty istotne traktuje się te kwoty, które przekraczają 1% sumy bilansowej za poprzedni okres sprawozdawczy w przypadku wielkości bilansowych lub te kwoty, które przekraczają 5% wyniku finansowego brutto w przypadku wielkości wynikowych.

2.7. Zasada podwójnego zapisu

Każda operacja wyrażana wartościowo ma być rejestrowana w księgach rachunkowych co najmniej na dwóch kontach po przeciwstawnych stronach tych kont, tzn. Po stronie WN jednego konta i równocześnie po stronie MA konta przeciwstawnego z zachowaniem równowartości kwot po obu stronach.

2.8. Zasada memoriału

W księgach rachunkowych jednostki należy ująć wszystkie osiągnięte, przypadające na jej rzecz przychody i obciążające ją koszty związane z tymi przychodami dotyczące danego roku obrotowego, niezależnie od terminu ich zapłaty.

Dla zapewnienia współmierności przychodów i związanych z nimi kosztów do aktywów lub pasywów danego okresu sprawozdawczego zaliczane będą koszty lub przychody dotyczące przyszłych okresów oraz przypadające na ten okres sprawozdawczy koszty, które jeszcze nie zostały poniesione.

